

BEROEPSBELANGEN.

GESLUIERDE DOKTERSADVERTENTIES. — Men weet, dat in Engeland het adverteeren door geneeskundigen als een zeer groote overtreding wordt beschouwd, zóó zelfs, dat in 1905 de General Medical Council heeft bekend gemaakt, dat adverteerende artsen zouden kunnen worden geschrapt van het register, wat practisch wil zeggen, dat zulk een arts tot geen openbare betrekking kan worden benoemd en geen vordering gerechtelijk kan opeischen. In de jongste zitting van dat lichaam (*Suppl. Brit. med. Journ.* 9 December) heeft een der leden er op gewezen, dat zonder rechtstreeksche advertentie in een courant of circulaire nog op verschillende wijze reclame wordt gemaakt, en den wensch uitgesproken, dat de Council, zonder acht te geven op handelingen, die reeds geschied zijn, ernstig zou waarschuwen en krachtig zou optreden tegen handelingen, die de Council, na een onderzoek over deze aangelegenheid, als ongepast indirect adverteeren zou aanmerken.

De voorsteller gaf een reeks voorbeelden van wat hij bedoelde. Sommige daarvan zullen op ons wel den indruk maken als wat ver gezocht (in een ingezonden stuk in *The Brit. med. Journ.* werd de voorsteller zelfs „sinn smeller” genoemd), andere daarentegen als bewijzen, dat degenen, die niet begrijpen, dat men geen reclame behoort te maken, daartoe altijd wel nieuwe wegen zullen vinden, als de oude worden afgesloten. Men stelt zich voor de kolommen, als redactiewerk gedrukt, maar in waarheid de plaats der duurst betaalde advertenties, waarin men het bericht vindt van het overlijden van dezen of genen min of meer bekenden persoon, „den vader van den bekenden arts X”. Of huwelijks- en verlovingsadvertenties met het beroepsadres van den gelukkige of diens vader of schoonvader! Maar mag men het een arts, die verhuisd is, kwalijk nemen, dat hij zijn nieuw adres en telefoonnummer in de courant zet; zelfs als hij nomaden-neigingen heeft? Want men verhuist toch niet elk oogenblik alleen om zijn naam te kunnen adverteeren. Onderteekenen van „ingezonden stukken” met het volle adres en alle titels onder den naam lijkt zeer veel op adverteeren. De voorsteller meent, dat men liever in het geheel niet zijn naam moet noemen, en die alleen aan de redactie moet opgeven. Maar het zal wel eens noodig zijn, dat ieder weet, „wie het zegt”, en ook kan het over zulke onnoozele dingen gaan, dat alleen een vitter kan meenen, dat de „inzender” wil laten kijken, wat een knappe dokter hij is.

Onaangenaam heeft het ook buiten Engeland menigeen getroffen, als omtrent de ziekte of operatie van een voornaam persoon berichten verschenen, waarin ook de namen der artsen werden genoemd. Niet zelden zullen deze evenmin gesticht zijn geweest over deze onbescheidenheid van berichtgevers. Zoo zijn ook dankbetuigingsadvertenties eerder een plaag dan een reclame voor haar slachtoffers. Maar die kunnen worden voorkomen door aan alle couranten te verzoeken, geen advertentie te plaatsen, waarin de naam van een arts wordt genoemd, zonder dezen te vragen of hij dit goed vindt. Te Amsterdam is vóór jaren op deze wijze een einde gemaakt aan een lastige vriendelijkheid van een deel van het publiek. Erger zijn sommige „interviews” met „bekende” doktoren, soms nog wel met hun portret versierd, of het uiten van meeningen in couranten over geneeskundige onderwerpen van den dag, waarin de schrijver bescheidenlijk spreekt van „mijn uitgebreide en buitengewone ondervinding”. De voorsteller was van meening, dat, als men het noodig achtte omtrent een belangrijk onderwerp het publiek voor te lichten door middel van een interview, de redactie zou kunnen volstaan met alleen te spreken bijv. van „een geneeskundige, gezaghebbend op het besproken gebied”.

Door een „redelijke zuivering”, met beleid uitgevoerd, zal de General Medical Council zich opnieuw verdienstelijk kunnen maken.